

undser mig heller ikke ved at sige 100,000 Kr. Thi jeg er ganske overbevist om, at her vil komme en Mængde Andragender, lad mig tilspise de allerfleste berettigede, thi som man kan se af Listen over Baabenbrødrene, er der vel Invalider fra begge Krigen, men deriblandt er der dog endnu en stor Del tilbage af dem fra Krigen 1848—50. Man kan derfor ikke vente, at de 15,000 Kr. ville kunne afhjælpe de Savn, som her vil komme. Røster til os om at faae afhjulpne. Men jeg tilstaa, at det har mindre at sige, naar man, som den ærede Ordfører sagde, anser Summen for kalkulatorisk, saaledes at den kan forhøies. Jeg vil dog benytte mig af min Stilling her til at bede den ærede Finantsminister om, at han ikke vil holde for stærkt paa sine Principer, thi jeg kender godt hans Tendens til ikke at gaa videre end foreskrevet. Forøvrigt er det jo ikke en Gang foreskrevet, at man skal blive indenfor de 15,000 Kr., og jeg vilde ogsaa i høi Grad beklage, om han vilde gjøre det. Jeg vil indstændig anmode den ærede Finantsminister om ikke at afflaa indkomne Andragender, selv om det i Nar skulde vise sig, at Beløbet naaer op til 15,000 og atter 15,000 Kr., naar han ikke tør benegte Muligheden af, at Svagheden hidrører fra det i Loven omhandlede Forhold. Jeg slutter med at sige, at den Hjælp, man nu vil række dem, der ansøge om Understøttelse grundet paa Svagthed fra Krigen, det er de bedste og smukkeste Genge, man kan give ud i noget som helst Viemed i den danske Stat, og det er ikke mere end en absolut Billighedspligt, at man gjør det, thi, som jeg endnu en Gang skal gjentage, har man Ret til paa den ene Side at forlange: Det skal du gjøre, du skal maasse offere det Bedste og Næreste, du har, saa er det ogsaa en ubetinget Pligt paa den anden Side at række en hjælpsom Haand til Enhver, der ved Opfyldelsen af sin Pligt mod Konge og Fædreland har lidt Skade paa sit Helbred. Det vilde være en Skam for Alle, der har Indfyldelse i denne Sag, om de ikke gjorde, hvad de kunde for at lindre disse Folk deres Tab. Dermed giver jeg dette Lovforslag, og navnlig Udvalgets Endringer, min bedste anbefaling.

Formanden (Høgsbro): Det ærede Medlem vil vist indrømme mig, at en Del af hans Tale indeholdt almindelige Betragtninger, som bedre vilde have passet ved den 1ste Behandling end her ved den 2den. Jeg maa ønske, at de Medlemmer, der herefter faae Ordet, vilde holde sig saa meget som muligt til de foreliggende enkelte Forslag.

Buff: Det er kun en ganske kort Bemærkning, jeg skal tillade mig at gjøre. Den sidste ærede Taler begyndte sin Udtalelse med at udgyde en meget stærk Ros over dette Udvalg for de udmærkede Ting, det havde gjort; han mente, det var Alt, hvad man kunde ønske. Det forekom mig næsten, at jeg blev helt undselig ved at faae en saadan Ros, for jeg maa virkelig tilstaa, at, naar man har et saa varmt Hjerte for Invaliderne, som jeg veed, det ærede Medlem fra Søndervinge (Rjør) har, og som han jo ogsaa i Gjæringen har vist, at han har, saa kan jeg ikke forstaa, hvorledes man kan sige, at Udvalget har gjort Alt, hvad man kunde ønske. (Rjør: Ja det var maasse for meget). Ja, det var vist for meget. Nei, det er efter min Mening langt fra Alt, hvad man kunde ønske. Vi maa indrømme, at vi i denne Lov faar Noget, men vi maa ogsaa give Noget, og dersom jeg skulde være med til at talke Noget i denne Sag, som jeg haaber maa blive bragt til Ende, saa er det det ærede Mindretal i Udvalget, der har resigneret saa meget, som det har. Det har ganske vist gjort nogle Bemærkninger i Betænkningen, men det har ikke gjort Banfælgeligheder ved at stille særlige Endringer. Derfor vil jeg sige, at det er dem, der bør talfes, fordi de, skøndt de have den Opfattelse, at man egentlig burde være gaaet videre, ikke ved deres Endringer have lagt Lovens Hindringer i Veien. Det siger jeg Mindretallet oprigtig Tak for, thi jeg tror, at denne Lov nemt kunde være blevet væltet ved Endringer som dem, Mindretallet har ment, vi maasse burde have medtaget. Jeg tror for mit Vedkommende, at denne Lov paa et enkelt Punkt indeholder et stort Fremskridt, og jeg fortrøster mig til, at ikke alene under den nuværende Finantsminister — vi haabe, at der ogsaa er Invalider, naar han ikke er Finantsminister længere, han er jo dog dødelig, om ikke andet — men ogsaa herefter vil denne Lov bidrage til, at der tages særlige humane Hensyn ved Bedømmelsen af Invaliderne. Derfor siger jeg, at jeg for mit Vedkommende anser den for et saa væsentligt Fremskridt, at jeg renoncører paa, hvad jeg for øvrigt kunde have ønsket at faae frem, da dette langt fra er, hvad der kunde ønskes i denne Sag. Endnu vil jeg dog bemærke, at jeg med den ærede Ordfører haaber, at der ikke skal behøves nogen særlig Lov for at faae denne Sum forhøiet. Jeg haaber, at den ærede Finantsminister er enig med den ærede Ordfører deri, at denne Sum, naar det anses for rigtig og formaalstjenligt at forhøie den, kan forhøies paa Finantsloven. Med disse Bemærkninger skal jeg for mit Vedkommende,